

weten beter. Ons land is te klein voor 't ongeraden blijven van pseudoniemsraadselen.

Niet alleen, ook niet voornamelijk natuurindrukken van een buitengewoon gevoelig meisje worden ons gegeven, maar wèl is het reageeren der Natuur op haar het belangwekkendst beschreven. Trouwens, Eva zou geheel anders wezen, indien zij niet van klein meisje tot volwassen maagd had geleefd in volstrekt intieme verhouding met de Natuur. Geen stadskind van gelijken aanleg zou een Eva kunnen worden, waarschijnlijk, maar zeker nooit een meisje, dat niet haar verbeelding zou kunnen vrij houden en hoog, door leven in bijna eenzaamheid.

Eene aanhaling ware niet onwelkom, wellicht; zij is te doen. Maar wij onthouden er ons van. Gerard van Eckeren is nog niet zóó zeer meester over den vorm dat men ettelijke op elkaar volgende regels kan vinden, die zonder gevaar te plaats en naast het heerlijke proza van Streuvels. Hier en daar, komt nog wat slaps, wat banaals tusschen zeer veel moois en dat juist in die bravourestukken van beschrijving, waarvan de jonge auteur zich bepaald een groote werking heeft voorgesteld. Hij moet dus nog werken, nog heel hard werken om te komen, waar hij wezen moet en komen kan; naar tal van kleine, goed gelukte fragmenten ons bewijzen. Hij schuwe het opgeschroefde, het klatermoois van niet volmaakt doorvoelde perioden.

* * *

Dezen raad behoeft men Truida Kok niet te geven. Misschien zal die 't nooit zoover brengen als te hopen valt van Gerard van Eckeren; maar, zeker minder begaafd dan haar jongere kunstbroeder, is de naarstige schrijfster toch, door werken en kritiek oefenen op eigen werk, op een zekere hoogte gekomen. Zij telt meê, niet onder de voornaamsten, maar onder de schrijvers van wie velen graag wat lezen.

Wel verbazend mag het heeten dat Laren, waarheen zooveel Nederlandsche kunstenaars en nog veel meer buitenlandsche liefhebbers voor lang of voor kort zijn gaan wonen, Truida Kok niet heeft geïnspireerd tot landschapsbeschrijving. Pogingen daartoe lukten nog niet.

We wezen er al op dat zij enkel kleine figuurtjes geeft met maar eventjes wat landschap daaromheen. Zij zitten niet vast aan den grond, als de boeren en arbeiders van een Streuvels. Ge kunt ze laten verhuizen naar Drente, Limburg, Friesland . . . zij zullen er niet door veranderen; nauwelijks anders gaan spreken; want Truida Kok geeft er niet veel om haar personen gewestelijke uitdrukkingen te laten gebruiken. 't Is haar niet om het boersche, maar om het kleintjes-menschelijke te doen.

En dat geeft zij goed, hier en daar. Vooral goed ziet zij het zeer eigenaardig bewegen van haar poppetjes, wat toch wel van liefdevolle waarneming getuigt. En aandoenlijke verhaaltjes kan zij bedenken.

't Zwakke punt is de behandeling der gesprekken. De schrijfster wil kort zijn en haar boerevolkje óók kort laten vertellen. Dat is nu juist niet het kenschetsende van die menschen. Wij voelen onnatuur, als een knecht zoo praat:

„Die trouwerij is nou zoo razend gelukkig niet geweest; de vrouw lui en voor de pret, de man een goede kerel, maar hij zat er te veel onder, zoo zoetjes aan raakten ze aan lager wal. Hij ging uit baloorigheid aan 't drinken, viel op een avond van een loopplank en verdronk, en zij, dat weet je, ze is eergisteren begraven en nou je dit alles weet, zou ik maar niet zoo overdadig blij zijn, dat het kind, Harmen heet hij, hier komt.”

Foei! Maar er zijn betere gesprekken dan dit, alleen gegeven omdat het tekort komen der schrijfster zoo duidelijk daarin uitkomt.

NIEUWE BOEKEN.

Getrouwd door G. VAN HULZEN. Valkhoff en Co. Amersfoort (z. j.) — Alle kunst wordt in onze dagen allengs meer zuivere kunst. Wij bedoelen hiermede, dat zij voornamelijk genot geeft aan hen, die het artistieke element op zichzelf volkomen weten te waardeeren en daartoe het zeldzame vermogen bezitten. Het is den modernen schilder niet te doen om den menschen mooie prentjes te laten zien, waarbij ze geschiedenisjes kunnen verzinnen of hun geheugen wat oprisschen